

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobců: 1) MUDr. Š. G.

2) I. L.

3) J. L.

4) K. S.

5) Mgr. V. Š.

všichni zastoupeni advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D.
se sídlem Slavíkova 23, Praha 2

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1

za účasti: **Rezidence Vokovice s.r.o.**, IČ: 288 87 760
se sídlem Jankovcova 14, Praha 7
zastoupena advokátem Mgr. Jakubem Noskem
se sídlem V Celnici 6, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2018, č. j. MHMP 1816783/2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. Y.

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu a dosavadní průběh řízení

1. Žalobci se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2018, č. j. MHMP 1816783/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 8. 2018, č. j. MCP6 193793/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o žádostech celkem dvanácti osob (včetně žalobců) ve věci přihlášení se do okruhu účastníků územního řízení vedeného u správního orgánu I. stupně pod sp. zn. SZ MCP6 168348/2017/OV/Kot tak, že dle § 28 odst. 1 správního řádu tyto osoby nejsou účastníky daného řízení.
2. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že dne 21. 12. 2017 bylo na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení zahájeno řízení ve věci umístění navrhované stavby. Po oznámení zahájení územního řízení byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost žalobce 1) jakožto spoluvlastníka bytové jednotky v domě č. p. X, k. ú. X, o zařazení do okruhu účastníků daného územního řízení. Žádost odůvodnil tím, že navrhovanou stavbou budou poškozena jeho vlastnická práva (mj. větším dopravním zatížením), bude narušena pohoda bydlení a rovněž bude ovlivněno životní prostředí (mj. kácením stromů na přilehlých pozemcích). Následně žalobce 1) zaslal žádost, ve které na základě přiložených plných mocí požádal, aby byli do okruhu účastníků tohoto řízení zařazeni mj. žalobci 2) a 5) coby vlastníci a spoluvlastníci bytových jednotek v domě č. p. X, k. ú. X, a dále mj. žalobci 3) a 4) coby vlastníci a spoluvlastníci bytových jednotek v domě č. p. X, k. ú. X.
3. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žádného ze žalobců nelze zařadit mezi účastníky řízení dle § 85 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SZ“). Poznamenal, že nemá k dispozici ani informace, že by žalobci byli vlastníky či jim svědčilo jiné věcné právo k pozemku či stavbě, na kterých by měla být navrhovaná stavba realizována [§ 85 odst. 2 písm. a) SZ]. Správní orgán I. stupně nahlédnutím do katastru nemovitostí ověřil, že žalobci jsou vlastníky a spoluvlastníky bytových jednotek v domech č. p. X a X, k. ú. X. Uvedl nicméně, že jejich vlastnické právo samo o sobě nenaplnuje zákonné znaky účastenství ve smyslu 85 odst. 2 písm. b) SZ, jelikož pro zařazení do okruhu účastníků územního řízení je třeba, aby jejich vlastnické právo mohlo být územním rozhodnutím přímo dotčeno.
4. Správní orgán I. stupně konstatoval, že předmětem záměru je stavba bytového domu, včetně technické a dopravní infrastruktury, na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK, XL, XM, XN, XO, XP v k. ú. X, navazující jižním směrem na 1. etapu výstavby „Bytové domy Vokovice“. Záměr je tedy dostavbou stávající urbanistické struktury a je situován do stávajícího oploceného areálu. Stavby domů, jež mají žalobci ve svém vlastnictví, respektive spoluvlastnictví, jsou od navrhované stavby vzdáleny vzdušnou čarou cca 400 m s tím, že mezi těmito domy (které mají max. 4 nadzemní podlaží) a navrhovanou stavbou se nacházejí 2 komunikace a 3 řady domů o 2-5 nadzemních podlažích. Navrhovaná stavba bude dle projektové dokumentace ze strany staveb žalobců zcela zakryta stávajícími

Shodu s prvopisem potvrzuje X. Y.

stavbami 1. etapy výstavby „*Bytové domy Vokovice*“, které mají 9 resp. 6 nadzemních podlaží. Pokud by byly využity stávající komunikace, je vzdálenost mezi navrhovanou stavbou a domy ve vlastnictví žalobců cca 700 m.

5. Správní orgán I. stupně dále připomněl, že žalobci ve svých námitkách uvedli, že umístěním navrhované stavby bude negativně ovlivněno životní prostředí. K této otázce správní orgán uvedl, že vliv na životní prostředí byl posuzován jednak na základě oznámení záměru dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“), přičemž odbor ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy vydal dne 23. 6. 2017 pod č. j. MHMP 1014243/2017 sdělení, podle kterého tento záměr zjišťovacímu řízení nepodléhá. Tentýž správní orgán dále dne 21. 6. 2017 vydal pod č. j. MHMP 1014195/2017 závazné stanovisko a vyjádření, dle něhož z hlediska ochrany lesů, ovzduší a přírody a krajiny nejsou zájmy chráněné tímto orgánem dotčeny, respektive z hlediska ochrany těchto zájmů neměl tento odbor žádných námitek. Totéž měl dle správního orgánu I. stupně konstatovat i odbor dopravy a životního prostředí Úřadu městské části Praha 6 dne 30. 10. 2017 ve svém závazném stanovisku a vyjádření č. j. MCP6 039953/2017, v němž také uvedl, že na dotčené pozemky není územním plánem předepsán index míry využití území, a není zde tedy předepsán podíl zeleně. Z hlediska ochrany přírody a krajiny i ovzduší nemá tento správní orgán ohledně navrhované stavby námitek. Konečně správní orgán I. stupně připomněl, že k navrhované stavbě vydala dne 11. 7. 2017 pod č. j. HSHMP 22343/2017 souhlas rovněž Hygienická stanice hl. m. Prahy, a to pouze s tou podmínkou, že projektová dokumentace ke stavebnímu povolení bude obsahovat vyhodnocení hluku ze stavební činnosti.
6. Z hlediska námítky žalobců, že budou poškozena jejich vlastnická práva větším dopravním zatížením, správní orgán I. stupně uvedl, že v této věci vydal k navrhované stavbě souhlasné stanovisko odbor dopravy a životního prostředí Úřadu městské části Praha 6 jako příslušný silniční správní úřad, a to dne 30. 10. 2017 pod č. j. MCP6 039953/2017, s podmínkou, že definitivní dopravní řešení bude předloženo v rámci stavebního řízení. V návaznosti na právě uvedené správní orgán I. stupně dodal, že podkladem pro stanoviska a vyjádření výše uvedených dotčených orgánů byla mj. akustická studie ze dne 27. 12. 2016 zpracovaná Ing. J. K. (včetně dodatku ze dne 26. 6. 2017 o hluku ze stavební činnosti), která zkoumala rovněž hluk po zprovoznění záměru v chráněném venkovním prostoru staveb u stávající obytné zástavby při ulicích Evropská, Vokovická a K Červenému vrchu. Dle této studie bude hluk u stávající zástavby při komunikaci K Červenému vrchu vlivem zastínění dominantního zdroje hluku, tj. komunikace Evropská, navrhovanou stavbou snížen o 4 dB, u stávající zástavby při komunikaci Vokovická a Evropská, kde je již překročen běžný hygienický limit hluku z dopravy, bude změna hodnot po realizaci záměru vůči hodnotám před realizací v úrovni 0 dB. S ohledem na uvedené tak správní orgán I. stupně konstatoval, že nedojde-li k ovlivnění hlukem u objektů v bezprostřední blízkosti navrhované stavby, nemůže k němu dojít ani u staveb, které jsou ve vlastnictví žadatelů (tj. i žalobců), což přímo vyplývá ze zákresů na straně 19 akustické studie. Dodal, že doprava z navrhované stavby bude vedena směrem do ulice K Červenému vrchu a následně do ulice Vokovická a Evropská, přičemž stavby žalobců se nacházejí až na severním konci ulice Na Krutci, na samém okraji Přírodního parku Šárka – Lysolaje. Podle správního orgánu I. stupně není důvodu se domnívat, že by rezidenti z navržené stavby významným způsobem dopravně využívali tuto část komunikace, a proto zde není předpokládán nárůst dopravního zatížení, a tudíž ani hluku z dopravy v důsledku navrhované stavby. Staveništní doprava, tak jak je navržena a zobrazena v zásadách organizace výstavby, nebude vedena kolem nemovitostí

Shodu s prvopisem potvrzuje X. Y.

žadatelů, neboť je navržena do ulice Evropská. Další podkladovou studií, na kterou správní orgán I. stupně poukázal, byl dendrologický průzkum provedený dne 22. 9. 2016, zpracovaný Ing. P. B., Ph.D., v němž je popsáno 7 stromů navržených v souvislosti s navrhovanou stavbou ke kácení (z toho v 6 případech je třeba povolení příslušného správního orgánu). Dále je ke kácení navrženo 6 keřů, které je možno pokácet bez povolení.

7. Z prvostupňového rozhodnutí dále plyne, že orgány státní správy na úseku péče o životní prostředí, ochrany veřejného zdraví i ochrany obyvatelstva vyslovily s umístěním předmětné stavby souhlas mj. na základě výše uvedených studií, k čemuž správní orgán I. stupně dodal, že z jejich stanovisek a vyjádření tedy vychází, přičemž není oprávněn je přezkoumávat. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem správní orgán I. stupně, pokud jde o hledisko pohody bydlení, neshledal, že by v daném případě mělo dojít k nějakému nestandardnímu vybočení z obecně požadovaných standardů bydlení v dané lokalitě, která je územím městského typu, v němž je koncentrace obytných budov a zvýšené dopravy předpokládána. Shrnuj, že s ohledem na vše shora řečené, a zejména odstupovou vzdálenost, nelze předpokládat, že by územním rozhodnutím mohli být přímo dotčeni vlastníci takto vzdálených staveb.
8. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podali žalobci, stejně jako i další osoby, odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím tak, že bylo zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se vymezení účastníků řízení a jejich přímého dotčení umístěnou stavbou, načež konstatoval, že tvrzení žalobců o tom, že správní orgán I. stupně pochybil, když jejich účastenství v řízení odmítl s odkazem na podklady doložené k vlastnímu stavebnímu záměru, neshledal důvodným. Poznamenal, že určení okruhu účastníků územního řízení je přímo vázáno na konkrétní uplatněný záměr v území, předkládaný formou žádosti podložené dokumentací, stanovisky dotčených orgánů a vyjádřeními vlastníků či správců sítí. V daném případě správní orgán I. stupně dle názoru žalovaného správně argumentoval výsledkem hodnocení záměru provedeného dotčenými orgány státní správy z hlediska hluku, znečišťujících látek v ovzduší a dopravního zatížení. Žalovaný rovněž aproboval závěr správního orgánu I. stupně, že stavební záměr je navrhován v blízkosti komunikace Evropská, přičemž nemovitost ve vlastnictví žalobců se nachází při komunikaci Na Krutci. Navrhovaná stavba a stávající domy č. p. 805 a 84, k. ú. Vokovice, jsou natolik vzdálené, že přímé kontaktní omezování či ohrožování spoluvlastníků uvedených domů navrhovaným umístěním stavby je zjevně vyloučeno.
10. K námitce, že by budoucí obyvatelé navrhované stavby „*Rezidence Vokovice II*“ mohli dopravně využívat komunikaci Na Krutci, žalovaný uvedl, že z obsahu podkladů žádosti vyplývá, že stavební záměr není dopravně napojován na komunikaci Na Krutci, ale na komunikaci K Červenému vrchu. Tato komunikace, stejně jako komunikace Na Krutci, jsou místními komunikacemi s veřejným provozem, tedy nelze selektovat jejich uživatele či přičítat dopravní zátěž pouze „*případným budoucím uživatelům bytů v navrhované stavbě*“. Žalovaný připomněl, že z obsahu doložené akustické studie ze dne 27. 12. 2016 a jejího dodatku ze dne 26. 6. 2017 vyplývá, že v souvislosti se stavebním záměrem, který zastíní hluk z komunikace Evropská, dojde ke snížení stávajícího hluku v chráněném venkovním prostoru o 4 dB, ve výsledku na úroveň 0 dB. Podle žalovaného správní orgán I. stupně správně dovodil, že pokud nedojde k ovlivnění hlukem v blízkém okolí stavebního záměru, nemůže k němu dojít ani v případě nemovitostí ve vlastnictví odvolatelů (tj. též žalobců).

Shodu s prvopisem potvrzuje X. Y.

11. K odkazu žalobců na zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) žalovaný uvedl, že příslušným orgánem ochrany veřejného zdraví je hygienická stanice, v daném případě Hygienická stanice hl. m. Prahy, která k záměru vydala kladné závazné stanovisko, na které správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odkazoval. Stejně tak je hygienická stanice příslušná k realizaci obsahu nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů. Podle žalovaného je nepochybné, že obsahem závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy se v územním řízení bude správní orgán I. stupně podrobně zabývat ve vztahu k předloženému zpracovanému návrhu. Pro potřebu posouzení účastenství dle § 85 odst. 2 písm. b) SZ je zmíněné stanovisko dostatečným důkazem o tom, že žalobci nebudou přímo dotčeni na svých právech hlukem v souvislosti se stavebním záměrem.
12. Žalovaný uzavřel, že odvolací námitky neshledal důvodnými. Konstatoval, že nebylo zjištěno, že by správní orgán I. stupně při posuzování problematiky účastenství v předmětném územním řízení postupoval v rozporu se zásadami správního řádu. Prvostupňové rozhodnutí vychází z objektivně zjištěného stavu věci a nevykazuje žádné vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení. Žalovaný jej proto potvrdil a odvolání (mj.) žalobců zamítl.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a repliky žalobců

13. Žalobci v žalobě podané proti napadenému rozhodnutí namítli, že jejich práva ke specifikovaným nemovitostem jsou v řízení o umístění stavby „Rezidence Vokovice II“ přímo dotčena. Závěr žalovaného, že nejsou účastníky předmětného správního řízení, je tedy nesprávný a nemá oporu ani v zákonech, ani ve faktickém stavu věci. Žalovaný dle názoru žalobců akceptoval nesprávné právní a skutkové posouzení věci, jak jej provedl správní orgán I. stupně, který zaměnil přezkum umístění stavby z hledisek, zda může být umístěna či nikoliv, a možnost dotčení práv vlastníků sousedních nemovitostí, tj. žalobců. Odkazy na podkladové studie a na stanoviska dotčených orgánů podle žalobců nemohou obstát, jestliže tyto mohou potvrzovat, že stavba je v souladu s požadavky právních předpisů, avšak nemohou potvrzovat, že stavba se negativně (byť třeba přípustně) nedotkne vlastnických práv vlastníků sousedních nemovitostí.
14. Podle žalobců je z hlediska dotčení jejich vlastnických práv nerozhodné, zda záměr podléhá posouzení dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, zda jsou dotčeny zájmy chráněné lesním zákonem, zákonem o ochraně přírody a krajiny nebo jinými předpisy, popřípadě zda je stavba v souladu s územním plánem nebo nikoliv. Shodně námitka dotčení vlastnických práv žalobců v důsledku zvýšení dopravního zařízení nemohla být vyvrácena odkazem na stanovisko silničního správního úřadu, který to, zda jsou práva žalobců dotčena či nikoliv, neřeší. Uvedené platí i o odkazech na podkladové studie, neboť i podlimitní navýšení hluku či znečišťujících látek může být pro vlastníky sousedních nemovitostí obtěžující a zakládající jejich účastenství v řízení o umístění takovéto stavby. Žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje X. Y.

vyjádřili přesvědčení, že pro jejich účastenství v daném řízení není rozhodné, zda jsou splněny nějaké limity, ale to, zda mohou být dotčena jejich vlastnická práva.

15. Zopakovali, že umísťovaná stavba by způsobila narušení kvality prostředí a hodnoty území, což se negativně projevuje i na vlastnickém právu žalobců k jejich sousedním nemovitostem, a to zejména narušením pohody bydlení, jakož i poklesem hodnoty daných nemovitostí. V kontextu uvedeného zdůraznili, že narušení pohody bydlení není vázáno pouze na splnění limitů stanovených právními předpisy, a je nutno ho zkoumat vždy vzhledem ke konkrétním podmínkám v místě, přičemž odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 116 s tím, že umístěním dané stavby budou narušeny všechny složky životního prostředí určující pohodu bydlení.
16. Dále připomněli, že předložená dokumentace k záměru počítá jen s jedinou příjezdovou a odjezdovou komunikací v intravilánu obce pro tento bytový projekt, kterou by měla být ulice Vokovická a ulice K Červenému vrchu. Nijak však není zohledněn fakt, že příjezdovou a odjezdovou komunikací pro ulici K Červenému vrchu již nyní je (a i pro tento bytový projekt bude) i ulice Na Krutci, kterou již nyní někteří vlastníci nemovitostí první etapy projektu Residence Vokovice využívají. Tudíž i noví vlastníci budou tuto ulici využívat. Žalobci v této souvislosti připomněli, že již nyní jsou v ulici Na Krutci překročeny zákonné limity hluku, přičemž další navýšení dopravy v této ulici, která vede přímo před domem s byty žalobců, bude působit navýšení hluku, znečišťujících látek a prašnosti, a tím i další zhoršení pohody bydlení v bytech žalobců. Nadto jsou v tomto místě překročeny nejvýše přípustné limity hluku, jak dokládá protokol o autorizovaném měření hluku ze dne 3. 5. 2018, č. 32G2V04_2018. Skutečnost, že je záměr dopravně napojen do ulice K Červenému vrchu, neznamená, že nedojde k navýšení dopravy i v ulici Na Krutci, jestliže ji využívají i uživatelé staveb realizovaných v první etapě záměru Residence Vokovice.
17. K odkazu žalovaného na akustickou studii, která má prokazovat pokles hluku v chráněném venkovním prostoru na 0 dB v důsledku odstínění ulice Evropská, žalobci namítli, že jde o zcela mimoběžný odkaz, jestliže umísťovaná stavba sice může odstínit nějaké stavby, ale od ulice Evropská neodstíní stavbu s byty žalobců v ulici Na Krutci. Obstat nemůže ani odkaz žalovaného na vyjádření hygienické stanice, neboť ta přezkoumává soulad stavby s požadavky právních předpisů na ochranu veřejného zdraví, nikoli dotčení práv žalobců. To, že je záměr v souladu s požadavky daných právních předpisů, nemůže odůvodnit, že jeho umístěním nemůže být či nebude dotčeno vlastnické právo žalobců k jejich nemovitostem, jestliže toto dotčení může z hlediska veřejnoprávních předpisů spočívat také v podlimitním navýšení negativních vlivů zasahujících do vlastnických práv vlastníků okolních nemovitostí. Okolnost, že žalovaný zaměnil přezkum souladu stavby s požadavky právních předpisů s přezkumem otázek rozhodných pro účastenství žalobců v daném řízení, vyplývá též ze skutečnosti, že uvedl, že závazné stanovisko hygienické stanice hl. m. Prahy „je dostatečným důkazem o tom, že odvolatelé nebudou přímo dotčeni na svých právech hlukem v souvislosti se stavebním záměrem“, ačkoli z výše uvedeného podle žalobců vyplývá, že o toto stanovisko předmětný závěr opřít nelze.
18. Žalobci v návaznosti na shora uvedené shrnuli, že správní orgán I. stupně i žalovaný zaměnili přezkum stavby z hlediska přípustnosti jejího umístění s možností dotčení práv vlastníků sousedních nemovitostí (žalobců), která v daném případě dotčena být mohou. Závěr správních orgánů obou stupňů, že umístěním dané stavby nemohou být dotčena vlastnická práva žalobců k jimi specifikovaným sousedním nemovitostem, je tedy nesprávný. Žalobci dodali, že správní rozhodnutí I. stupně bylo vydáno zejména v rozporu s § 3 a § 27 odst. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje X. Y.

správního řádu, přičemž žalovaný dané vady neodstranil, a proto jimi zatížil i napadené rozhodnutí. Ze všech shora uvedených důvodů žalobci navrhli zrušit jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňové a věc vrátit k dalšímu řízení.

19. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že v případě žalobního bodu, jehož obsahem je údajná akceptace nesprávného právního a skutkového posouzení věci správním orgánem I. stupně, jenž měl zaměnit přezkum umístění stavby s možností dotčení práv vlastníků soudních nemovitostí, dále tvrzení o dotčení vlastnických práv žalobců, jako je pohoda bydlení, v důsledku stavebního záměru, ale i argument o navýšení dopravy v ulici Na Krutci atd., se již zabýval v napadeném rozhodnutí, a to na základě totožné odvolací námitky. Její posouzení provedl s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a ve vztahu k předmětnému případu. Setrval na závěru, že žalobci jsou vlastníky bytových jednotek a spoluvlastníky společných částí bytového domu č. p. X a č. p. X v k. ú. X, které jsou od pozemků stavebního záměru vzdáleny cca 400 m vzdušnou čarou a cca 700 m po komunikaci. Mezi těmito domy a stavebním záměrem se nacházejí dvě komunikace a tři řady bytové zástavby, což prokazuje katastrální mapa. Žalovaný v rámci odvolacího řízení nezjistil žádné skutečnosti, které by svědčily tvrzení žalobců o tom, že v souvislosti s předmětným záměrem budou přímo dotčeni na svých vlastnických právech. V podrobnostech potom odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, přičemž odmítl tvrzení žalobců, že by nedostal řádnému a přezkoumatelnému vypořádání jejich námitek. Své vyjádření uzavřel poznámkou, že žalobci, stejně jako další osoby vyloučené z účasti v územním řízení, podali odvolání proti samotnému rozhodnutí o umístění stavby „Rezidence Vokovice II“, přičemž jde o obsahově totožná podání jako současně uplatněné řádné odvolání jisté účastnice daného řízení. Předmětné územní rozhodnutí tedy bude žalovaným zkoumáno v odvolacím řízení.
20. V replíce ze dne 4. 4. 2019 k vyjádření žalovaného žalobci pouze zopakovali, že v současnosti došlo po realizaci rezidenčních novostaveb v dané lokalitě k nárůstu dopravy přímo před jejich nemovitostmi, jelikož se jedná o trasu, kterou používají uživatelé těchto staveb k příjezdu ke svým nemovitostem. Podle žalobců je nepochybné, že další navýšení tohoto provozu v důsledku umístění stavby tento stav ještě prohloubí a zhorší, což se nepochybně přímo dotýká vlastnického práva žalobců k jejich nemovitostem. Ve zbývajících částech repliky žalobci zopakovali svou žalobní argumentaci.
21. Dne 24. 8. 2020 obdržel Městský soud v Praze vyjádření osoby zúčastněné na řízení, v němž tato souhlasila s návrhem žalovaného na zamítnutí žaloby a ztotožnila se s argumentací obsaženou ve správním rozhodnutí I. stupně, v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného k žalobě. Žalovaný podle názoru osoby zúčastněné na řízení v napadeném rozhodnutí detailně vysvětlil důvody, pro které žalobci nemohou být účastníky územního řízení. Osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že nemovitosti žalobců jsou od daného stavebního záměru vzdáleny několik stovek metrů. Připuštění účastenství žalobců by tak ve svém důsledku vedlo k absurdnímu závěru, že by účastníky řízení měli být prakticky všichni vlastníci nemovitostí ve čtvrti X. Takový závěr je za rozporný jak se stavebním zákonem, tak i se základními zásadami správního práva. Osoba zúčastněná na řízení rovněž odkázala na své vyjádření ze dne 3. 8. 2018, které zaslala správnímu orgánu I. stupně, a jež má tvořit součást spisového materiálu, s tím, že v rámci něj se k navrhovanému účastenství žalobců již detailně vyjádřila.
22. V podání ze dne 13. 10. 2021 žalobci uvedli, že ani vyjádření osoby zúčastněné na řízení nevyvrací důvodnost žaloby. Ze žaloby nevyplývá, že by účastníkem předmětného řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje X. Y.

měli být „prakticky všichni vlastníci nemovitostí ve čtvrti X“. Stavba se dotýká jen těch, kteří jí jsou přímo dotčeni, tedy právě žalobců, jejichž nemovitosti se nachází (na rozdíl od jiných vlastníků nemovitostí v dané čtvrti) přímo podél trasy, kterou mohou používat uživatelé umísťované stavby k příjezdu k ní či k odjezdu. Již v současné době došlo po realizaci rezidenčních novostaveb v dané lokalitě k nárůstu dopravy přímo před nemovitostmi žalobců, přičemž je nepochybné, že další navýšení provozu v důsledku umístění předmětné stavby tento stav ještě zhorší, což se přímo dotýká vlastnického práva žalobců. Závěrem žalobci uvedli, že již nyní jsou překročeny nejvyšší přípustné limity hluku, což bylo prokázáno protokolem o autorizovaném měření hluku č. 32G2V04_2018 vyhotoveným Ing. P. J.

III. Posouzení věci soudem

23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
25. Podle § 85 odst. 2 písm. b) SZ účastníky územního řízení dále jsou osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.
26. Podle § 28 odst. 1 s. ř. za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.
27. Z provedené rekapitulace správního řízení a zejména z obsahu žaloby je zřejmé, že mezi žalobci a žalovaným je spor o to, zda jsou žalobci účastníky územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) SZ a zda správní orgány obou stupňů mohly na základě podkladů, na které odkazují v rozhodnutích, dospět k závěru, že žalobci účastníky řízení nejsou.
28. Úvodem je nutné shrnout, že k právní úpravě účastenství zakotvené v § 85 SZ se v minulosti opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013-26 vyslovil, že v případě vlastníka sousedních pozemků je rozhodující, zda může být jeho vlastnické právo územním rozhodnutím přímo dotčeno. Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99 upřednostnil široké pojetí pojmu soused, kdy nemá být zákonem pevně uzavřen okruh „těch osob, které se účastenství domáhají s odkazem na vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich. Jakkoli lze tomuto záměru rozumět, nelze z pohledu Ústavního soudu pominout, že uzavřená legální definice, absolutně vylučující možnost pojmout za účastníky řízení i vlastníky jiných sousedních pozemků než pozemků majících společnou hranici s pozemkem, který je předmětem řízení (tedy i vlastníky pozemků „za potokem“, „za cestou“, „za zjevně bagatelním co do výměry uklíněným pozemkem ve vlastnictví jiné osoby“), jejichž práva mohou být v řízeních dotčena, omezuje prostor pro správní uvážení správních orgánů tam, kde je zjevné, že i přes neexistenci společné hranice mohou být práva „nemezujícího“ souseda dotčena.“ V citovaném nálezu Ústavní soud dále uvedl, že „si je vědom možných interpretačních problémů v tom směru, až

Shodu s prvopisem potvrzuje X. Y.

kam – do jaké šíře či vzdálenosti – mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sábat. Nezbyvá však než konstatovat, že posouzení této otázky bude vždy věcí individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví. Samotná náročnost takového posuzování nemůže však být dostatečným důvodem pro postup opačný, který by spočíval (a tak tomu de lege lata je) v koncipování legální definice, která nebude sice činit žádné interpretační problémy, nicméně její existence, jak již shora uvedeno, může zužovat prostor pro ochranu ústavně zaručených práv.“

29. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 4. 2019, č. j. 4 As 17/2019-68 pak v návaznosti na výše uvedené uvedl, že „[ú]častníkem řízení tedy bude soused pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a to vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání atd. Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Těmi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. Přímým dotčením sousedních nemovitostí bude i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu. Podmínkou účastenství přitom není, aby bylo námitkám vyhověno, ale postačuje pouhá možnost dotčení práva. Stavební úřady jsou povinny zkoumat, zda jsou tvrzeny skutečnosti, jež zakládají účastenství dané osoby v řízení, a shledají-li, že tomu tak je, musí věcně tyto námitky projednat (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 – 68). Tento výklad je tak založen na ústavně konformní interpretaci obecných právních pojmů obsažených v § 85 odst. 2 stavebního zákona.“
30. Uvedený přístup k dotčení práv vlastníků sousedních nemovitostí je v judikatuře zastáván konstantně již ve vztahu ke stavebnímu zákonu z roku 1976, kdy Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008-48, uvedl, že „neurčitý právní pojem ‚přímo dotčen na vlastnickém právu‘ ve smyslu § 34 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 je nutno interpretovat vždy s ohledem na okolnosti spočívající v povaze umísťované stavby a jejích možných dopadech na okolí. Přímým dotčením vlastníka nemovitostí na jeho vlastnickém či jiném právu může být i dotčení vlastníka zvýšenou hlukovou hladinou nebo jiným znečištěním způsobeným intenzitou dopravy v důsledku rozhodnutí o umístění velkoskladu, který bude zásobován denně příjezdějícími a odjíždějícími kamiony pohybujícími se tak v bezprostřední blízkosti jeho nemovitosti.“
31. Rovněž právní doktrína týkající se této problematiky uvádí, že nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99 „se obsah pojmu soused zásadně změnil tak, že dnes tento pojem vlastně nemá žádný obsah, neboť sousedem může být v řízeních podle stavebního zákona kdokoli, i velmi vzdálený soused jako vlastník velmi vzdáleného pozemku nebo stavby.“ (Malý, S. Stavební zákon: komentář., Wolters Kluwer ČR, 2013) Současně se právní doktrína shoduje i na tom, že „[p]římým dotčením sousedních (okolních) nemovitostí bude i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy (a jí bezprostředně způsobenou zvýšenou hlučností, prašností, pohybem osob atd.) v místě stavby vzhledem k jejímu účelu (např. velkosklad, který bude zásobován denně příjezdějícími a odjíždějícími kamiony pohybujícími se tak po dobu mnoha hodin denně v bezprostřední blízkosti okolních staveb a pozemků apod.).“ (Malý, S. Stavební zákon: komentář., Wolters Kluwer ČR, 2013), (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2019, č. j. 4 As 17/2019-68)

Shodu s prvopisem potvrzuje X. Y.

32. K pojmu „soused“ je tak třeba shrnout, že se dle ustálené judikatury nejedná pouze o vlastníka pozemku, který má společnou hranici s pozemkem, na němž má být umístěna stavba (tedy tzv. mezující soused), ale že za souseda ve smyslu ust. § 85 odst. 2 písm. b) SZ je třeba považovat každého (tedy i souseda vzdáleného pozemku), jehož vlastnické právo může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. K tomuto závěru dospěl Ústavní soud ČR v nález ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04, podle něho *„omezení pojmu soused jen na vlastníky nemovitostí, které bezprostředně souvisí, respektive mají společnou hranici (mezující) se stavebním pozemkem, není v souladu s ústavními principy ochrany základních práv.“*
33. Ačkoliv jsou žalobci vlastníky a spoluvlastníky bytových jednotek v domech č. p. X a X, k. ú. X, které se nacházejí v bytových domech vzdálených od navrhované stavby vzdušnou čarou cca 400 m s tím, že mezi těmito domy a navrhovanou stavbou se nacházejí dvě komunikace a tři řady domů, přesto je ve smyslu výše uvedené judikatury nutné přezkoumat, zda vlastnické právo žalobců nebo jejich jiné věcné právo související s takto vzdálenými stavbami není ve vztahu k navrhované stavbě ve smyslu ust. § 85 odst. 2 písm. b) SZ přímo dotčeno. Za rozhodující pro posouzení důvodnosti žaloby tedy soud ve shodě se žalobci považuje zodpovězení otázky, zda se stavba bytového domu, včetně technické a dopravní infrastruktury na výše uvedených pozemcích, může přímo dotknout vlastnického práva žalobců k jimi uváděným pozemkům.
34. Co se týče podmínky přímého dotčení dle § 85 odst. 2 písm. b) SZ, je třeba zdůraznit, že se jedná o typický neurčitý právní pojem, jehož aplikaci správním orgánem soud přezkoumává výhradně v tom směru, zda správní orgán pro svůj závěr shromáždil dostatek podkladů, tyto podklady poskytují dostatečnou oporu pro závěry správního orgánu a zda jeho zjištění nejsou v logickém rozporu se shromážděnými podklady. *„Jednotlivé dílčí závěry musí vzájemně vytvářet logický kruh, v opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005-62). „Přímým dotčením“ je pak nutno obecně rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těm, kdo tato práva mají. Rozhodnutí o umístění stavby je jedním z příkladů správního rozhodnutí in rem, tedy rozhodnutí, jež se primárně týká určité věci a vytváří veřejnoprávní poměry mezi určitou věcí a jejím „okolím“, jež je tvořeno jinými věcmi (pozemky či stavbami).“* (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2017, č. j. 9 A 285/2014-56)
35. Rovněž je třeba zdůraznit, že k přiznání účastnictví dle § 85 odst. 2 písm. b) SZ je dostačující pouhá možnost dotčení práva, neboť toto ustanovení považuje za účastníky osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Správní orgán I. stupně je proto povinen nejprve vyhodnotit skutečnosti obsažené v námitkách účastníka řízení z toho pohledu, zda zakládají postavení této osoby coby účastníka řízení. Teprve je-li tato podmínka splněna, je povinen ve druhé fázi námitky projednat a rozhodnout o nich (po meritorní stránce). Podmínkou účastnictví tedy není, aby bylo námitkám vyhověno, ale postačuje pouhá možnost dotčení práva (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68).
36. Z výše provedené rekapitulace je patrné, že žalobci své účastnictví odvozovali od skutečnosti, že navrhovanou stavbou může být přímo dotčeno jejich vlastnické právo, bude narušena pohoda bydlení žalobců, dojde k ovlivnění životního prostředí v daném území a jeho okolí a bude poškozeno životní prostřední zamýšleným kácením stromů na přilehlých

Shodu s prvopisem potvrzuje X. Y.

pozemcích. Dále uvedli, že dojde k dopravnímu zatížení, a tím k poškození jejich vlastnického práva. Toto ostatně tvrdil žalobce 1) v podání ze dne 20. 6. 2018, nadepsaném jako „Žádost o zařazení do územního řízení Residence Vokovice II“, k němuž se následně připojili i ostatní žalobci. K těmto tvrzeným dopadům plánované stavby do vlastnických práv žalobců se vyjádřil již správní orgán I. stupně, jehož rozhodnutí žalovaný následně aproboval.

37. Žalovaný při rozhodování vycházel zejména ze sdělení odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 23. 6. 2017, č. j. MHMP 1014243/2017 (dále jen „sdělení odboru ochrany prostředí“), závazného stanoviska a vyjádření odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 21. 6. 2017, č. j. MHMP 1014195/2017 (dále jen „závazné stanovisko a vyjádření odboru ochrany prostředí“), závazného stanoviska a vyjádření odboru dopravy a životního prostředí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 30. 10. 2017, č. j. MCP6 039953/2017 (dále jen „závazné stanovisko a vyjádření odboru dopravy a životního prostředí“), souhlasu Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 11. 7. 2017, č. j. HSHMP 22343/2017 s návrhem projektové dokumentace k územnímu rozhodnutí a demolici (dále jen „souhlas hygienické stanice s návrhem projektové dokumentace k územnímu rozhodnutí a demolici“), akustické studie ze dne 27. 12. 2016, zpracované Ing. J. K., včetně dodatku ze dne 26. 6. 2017 o hluku ze stavební činnosti (dále jen „akustická studia včetně dodatku“) a výstupu z dendrologického průzkumu ze dne 22. 9. 2016, zpracovaného Ing. P. B. Ph.D. (dále jen „výstup z dendrologického průzkumu“).
38. Žalobci namítali, že správní orgán I. stupně zaměnil přezkum umístění stavby z hledisek, zda může být stavba umístěna či nikoliv, s přezkumem možnosti dotčení práv vlastníků sousedních nemovitostí (žalobců). Odkazy správního orgánu na výše uvedené podkladové studie a na stanoviska dotčených orgánů podle žalobců nemohou obstát, neboť tyto studie a stanoviska podle nich mohou potvrzovat jen to, že je stavba v souladu s požadavky s právními předpisy, nikoliv to, že se negativně nedotkne vlastnických práv vlastníků sousedních nemovitostí. V tomto však žalobcům nelze přisvědčit. Výše uvedená stanoviska a vyjádření totiž deklarují, jakým způsobem stavba ovlivní poměry v dané lokalitě, přičemž vycházejí zejména z projektové dokumentace (např. závazné stanovisko a vyjádření odboru ochrany prostředí, závazné stanovisko a vyjádření odboru dopravy a životního, souhlas hygienické stanice s návrhem projektové dokumentace k územnímu rozhodnutí a demolici), resp. z provedených měření a zjištění přímo v relevantních lokalitách (akustická studie včetně dodatku, výstup z dendrologického průzkumu). K obsahu těchto listin je proto naopak nutné přihlížet při posouzení možnosti dotčení na právech osob majících vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich a opodstatněnosti jejich tvrzení o účastenství v územním řízení. Ostatně pokud by správní orgány k těmto podkladům přihlížet nemohly či neměly, není zřejmé, z jakých materiálů by ve výsledku mohly při rozhodování o účastenství žalobců a zvažování eventuálního dotčení jejich práv vlastně vycházet. Správní orgány proto nepochybily, když při posuzování otázky účastenství žalobců v územním řízení zohlednily obsah projektové dokumentace, resp. vyjádření a stanovisek z projektové dokumentace vycházejících (obdobně, byť ve vztahu přímo k projektové dokumentaci, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2019, č. j. 4 As 17/2019-68). Obecně pak lze konstatovat, že podrobné hodnocení a důkladný rozbor projektové dokumentace (i obsahu závazných stanovisek) je na místě učinit až v samotném územním řízení, jak ostatně naznačuje v závěru napadeného rozhodnutí i žalovaný. Zároveň je však potřeba uvést, že podrobné hodnocení obsahu a správnosti výše uvedených vyjádření a stanovisek není při posouzení otázky

účastenství v územním řízení na místě, neboť v rámci otázky účastenství se řeší pouze možnost dotčení práv, což je právní otázka odlišná od přezkumu možnosti umístění stavby z hlediska splnění požadavků daných právními předpisy.

39. Žalobci v posuzované věci namítali, že ve smyslu ust. § 85 odst. 2 písm. b) SZ mohou být navrhovanou stavbou přímo dotčena jejich vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním stavbám. Konkrétně namítali narušení pohody bydlení, jakož i pokles hodnoty jejich nemovitostí (sousedních staveb) a narušení kvality prostředí a hodnoty území.
40. Pohodou bydlení je nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2020, č. j. 8 As 240/2019-69). Jedná se o veřejnoprávní ochranu, která má působit *pro futuro* a má zamezit nebo omezit vznik budoucích možných imisí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2017, č. j. 8 As 17/2016-154).
41. S námitkou možného přímého dotčení hlukovými imisemi se správní orgány správně vypořádaly odkazem na akustickou studii (včetně dodatku), ze které je zřejmé, že v souvislosti se stavebním záměrem naopak dojde ke snížení stávajícího hluku pocházejícího z komunikace Evropská v chráněném venkovním prostoru, přičemž i další hlukové hodnoty dle akustické studie včetně dodatku odpovídají požadovaným limitům, což ostatně potvrzuje i souhlas hygienické stanice s návrhem projektové dokumentace k územnímu rozhodnutí a demolici. Přestože podle akustické studie a souhlasu hygienické stanice dojde v některých bodech v blízkosti stavebního záměru k nepatrnému navýšení hluku, vzhledem ke vzdálenosti staveb žalobců (vzdušnou čarou cca 400m) lze důvodně předpokládat, že pokud nedojde k ovlivnění hluku pocházejícího z dopravy v bezprostřední blízkosti stavebního záměru, nedojde k ovlivnění hluku ani u jimi užívaných staveb (srov. str. 49 a násl. akustické studie včetně dodatku). Ohledně hluku pocházejícího ze stavební činnosti pak lze taktéž odkázat na závěry akustické studie včetně dodatku, že tento se bude pohybovat pod hygienickým limitem, a opět tedy není důvodné předpokládat, že by z důvodu vzdálenosti mezi stavebním záměrem a nemovitostmi žalobců došlo ke zvýšení hluku pocházejícího bezprostředně ze stavební činnosti v okolí jejich nemovitostí.
42. Stran možného zvýšení intenzity dopravy v okolí nemovitostí žalobců ze závazného stanoviska a vyjádření odboru dopravy a životního prostředí vyplývá, že vstup do navrhované stavby bude zajištěn v prvním nadzemním podlaží z komunikace K Červenému vrchu; do garáží v prvním a druhém podzemním podlaží a povrchového parkoviště bude zajištěn vjezd taktéž z komunikace K Červenému vrchu, a to pomocí chodníkového přejezdu; výjezd z podzemních garáží bude zajištěn po stávající rampě, na jejímž konci bude realizována stavební úprava s cílem vytvořit chodníkový přejezd; bude upraveno směrové vedení vnější obruby rampy, bude vytvořen nájezd na chodník ze směru od rampy, doplněn varovný pás podél obruby a pevný sloupek, který bude usměrňovat provoz vozidel; ze směru od stávajícího hřiště bude doplněn chodník až k hrané vozovky rampy i

Shodu s prvopisem potvrzuje X. Y.

chodníkového přejezdu. Do prostoru staveniště bude zajištěn vjezd a výjezd pomocí dočasné panelové příjezdové komunikace; „vzhledem k tomu, že pro zásobování stavby nebude využíván stávající vjezd, bude budován nový staveništní vjezd, musí investor požádat o povolení (rozhodnutí) o připojení parcely na místní komunikaci III. třídy K Červenému vrchu (ve smyslu ust. § 10 zákona o pozemních komunikacích), vydané na základě souhlasu správce dotčené komunikace pro zřízení staveništního vjezdu; staveništní vjezd musí být předložen v rámci dokumentace ke stavebnímu povolení.“

43. Na základě výše uvedeného, a taktéž na základě grafických podkladů založených ve spisovém materiálu je zřejmé, že stavební záměr je navrhován v blízkosti komunikace Evropská a je přímo napojen na komunikaci K Červenému vrchu. Nemovitosti žalobců se nachází na komunikaci Na Krutci. Příjezd nákladních vozidel na navrhovanou stavbu bude probíhat po ulici Evropská a Vokovická, tudíž v tomto směru dopravní zátěž a s ní spojené imise komunikaci Na Krutci a nemovitosti žalobců nijak neovlivní. Lze tedy plně souhlasit s žalovaným, že navrhovaná stavba a nemovitosti žalobců jsou natolik vzdálené, že jejich přímé omezování či ohrožování navrhovaným umístěním stavby je vyloučeno. Případné budoucí zvýšení dopravní zátěže na komunikaci Na Krutci, vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o místní komunikaci s veřejným provozem, nemůže být přičítáno budoucím uživatelům bytů v navrhované stavbě. Naopak vzhledem ke skutečnosti, že navrhovaná stavba bude napojena na komunikaci K Červenému vrchu, která ústí na konci ulice Vokovická, jež se přímo napojuje na komunikaci Evropská, lze předpokládat, že budoucí uživatelé bytů v navrhované stavbě využijí právě tuto komunikaci a ke zvýšení dopravní zátěže komunikace Na Krutci, kde se nacházejí nemovitosti žalobců, nedojde. Nelze samozřejmě vyloučit, že uživatelé těchto bytů využijí přejezd přes komunikaci Vokovická a komunikaci Na Krutci k příjezdu na komunikaci Horoměřická, avšak vzhledem k veřejnosti komunikace Na Krutci nelze důvodně předpokládat, že by potenciální jednotky vozidel těchto uživatelů přímo zhoršily dopravní zatížení této oblasti, případně zatížily tuto oblast zvýšenými hlukovými imisemi či látkami znečišťujícími životní prostředí (výfukovými plyny). Pokud by soud přistoupil na argumentaci žalobců, že i přes zřejmou vysokou vzdálenost navrhované stavby od jejich nemovitostí by žalobci mohli být *in eventum* potenciálním dopravním zatížením ovlivněni, bylo by *ad absurdum* možno dojít k závěru, že např. vlastníci či uživatelé nemovitostí v blízkosti. Pražského okruhu mohou být na svých právech přímo dotčeni jakoukoliv novou výstavbou na území města Prahy bez ohledu na její vzdálenost od jimi užívaných nemovitostí, neboť lze rovněž očekávat, že potenciální uživatelé nové výstavby budou při jízdě vozidlem užívat též komunikace Pražského okruhu. Takovouto úvahu však dle názoru soudu nelze připustit.
44. Závěr o tom, že žalobci nebudou přímo dotčeni hlukem pocházejícím z navrhované stavby, jednoznačně potvrzuje i vydaný souhlas hygienické stanice s návrhem projektové dokumentace k územnímu rozhodnutí a demolici, resp. souhlasné závazné stanovisko k zájmovému projektu pro územní rozhodnutí a demolici. Z těchto důvodů soud neprovedl důkaz žalobci navrhovaným protokolem o autorizovaném měření hluku ze dne 3. 5. 2018, č. 32G2V04_2008, jelikož jej v kontextu shora uvedeného považoval za nadbytečný. K přípustnosti tohoto postupu soud v podrobnostech odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č.j. 7 As 93/2014 – 48.
45. Z hlediska dotčení oblasti životního prostředí navrhovanou stavbou dotčené správní orgány dospěly k závěru, že chráněné zájmy nejsou dotčeny. Ve vztahu k zeleni vyplývá, že navrhovaná stavba „je umisťována do urbanizovaného prostředí - konkrétně se jedná o bytové

Shodu s prvopisem potvrzuje X. Y.

domy a viladomy, které nelze označit za krajinu ve smyslu zákona. Rozhodně zde nelze hovořit o řídké zástavbě či území, v němž by byly významnou měrou zastoupeny přírodní prvky jako zvláště chráněná území, významné krajinné prvky (les, rybník, jezero, vodní tok apod.), územní systém ekologické stability, výrazné nezastavěné svahy apod. Městská zeleň, která dotváří prostředí městské zástavby a případně několik volně žijících živočichů nemůže z vysoce urbanizovaného prostředí činit krajinu ve smyslu ust. § 3 odst. 1 písm. m) zákona. Jedná se stále o městskou zástavbu, přičemž tyto přírodní prvky jsou přítomny i na těch nejvíce urbanizovaných místech.“ Ve vztahu k odpadním vodám dojde k napojení na veřejný vodovod v ul. K Červenému vrchu, což taktéž právní postavení žalobců nemůže nijak ovlivnit. Pokud jde o nakládání s odpady, s těmito bude nutné nakládat na pozemku stavebníka (viz závazné stanoviska a vyjádření odboru dopravy a životního prostředí), a ani v tomto směru tedy nebudou žalobci nikterak dotčeni.

46. V závazném stanovisku a vyjádření odboru dopravy a životního prostředí je uvedeno, že u pozemků, na kterých je navrhovaná stavba umísťována, nebyl územním plánem předepsán nezbytný podíl zeleně na pozemku. Záměr je částečně situován do plochy s funkčním využitím „zeleň městská a krajinná“ a „lesní porosty“, přičemž se navíc jedná o „zeleň vyžadující zvláštní ochranu“. S přihlédnutím k uvedeným faktům nepovažoval orgán ochrany přírody za vhodné, aby v těchto funkčních plochách bylo realizováno zamýšlené nové oplocení areálu. Tyto plochy je žádoucí ponechat přístupné širší veřejnosti – tedy i žalobcům.
47. Obdobně bylo nahlíženo na zřízení oplocení prostor navazujících na novostavbu (zahrádek). Zeleň přilehlá k bytovému domu by měla být přístupná. Z výstupu z dendrologického průzkumu sice vyplynulo, že bude nutné kácet osm stromů a šest keřů a keřových porostů, avšak navržená stavba se cíleně vyhýbá nejhodnotnější dřevině v lokalitě. Nadto dřeviny navržené ke kácení se neuplatňují při formování hlukového klimatu v oblasti, protože nevytváří protihlukovou bariéru a jejich funkce z hlediska formování mikroklimatu lokality je omezená a nahraditelná novou výsadbou v rámci sadových úprav. Nutnost adekvátně nahradit ekologickou újmu vzniklou pokácením dřevin byla ostatně zdůrazněna i v závazném stanovisku a vyjádření odboru dopravy a životního prostředí. Ani z hlediska pokácení stromů a zeleně obecně tak nemohou být poměry žalobců nikterak, tím méně přímo, dotčeny.
48. Taktéž z hlediska ochrany ovzduší nelze očekávat, že by žalobci a jejich práva vztahující se k téměř 400 m vzdáleným stavbám mohla být jakkoliv dotčena. Ze závazného stanoviska a vyjádření odboru dopravy a životního prostředí totiž jednoznačně vyplývá, že při realizaci demoličních prací budou sice krátkodobě dotčeny chráněné zájmy na úseku ochrany ovzduší, avšak tyto budou minimalizovány efektivními opatřeními, která povedou ke snížení zatěžování okolního prostředí prachem. Taktéž přilehlé komunikace a stavebně manipulační zpevněné plochy budou pravidelně zkrápěny a zametány a sypký a prašný materiál bude odvážen jen s využitím nákladních automobilů, jejichž korby budou řádně zakryty plachtou. Nadto soud uvádí, že odvoz materiálu, stejně tak jako jakákoliv doprava spojená s výstavbou navrhované stavby, bude prováděn po ulici Vokovická a následně komunikaci Evropská a nikoliv po komunikaci Na Krutci, kde se nacházejí stavby žalobců.
49. Pokud by soud shrnul výše uvedené závěry ve vztahu k nyní projednávané věci, lze jednoznačně dovodit, že z nich nevyplývá možnost přímého dotčení vlastnických nebo jiných věcných práv k stavbám žalobců a lze tak konstatovat, že navrhovanou stavbou nemůže být nikterak dotčena žalobci namítaná pohoda bydlení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. Y.

50. Žalobci argumentovali i tím, že v důsledku navrhované stavby se změni (sníží) hodnota jejich nemovitostí, dle názoru soudu však tento závěr z ničeho nevyplývá a žalobci jej ani nijak nedoložili. Soud naopak dospěl k totožnému závěru jako žalovaný, tj. že v důsledku navrhované stavby nebudou žalobci přímo dotčeni. Stejně tak nelze z ničeho dovodit, že by v důsledku realizace stavby mělo dojít ke snížení cen nemovitostí žalobců.
51. Pro úplnost soud dodává, že si je vědom skutečnosti, že obsah pojmu „sousední stavby“ ve smyslu ust. § 85 odst. 2 písm. b) SZ se změnil v tom smyslu, že sousedem může být v řízeních podle stavebního zákona v podstatě kdokoliv, a to i velmi vzdálený soused jako vlastník velmi vzdáleného pozemku, na což ostatně upozorňoval již Ústavní soud v odůvodnění nálezu ze dne 22. 3. 2000 Pl. ÚS 19/99. Posouzení otázky, do jaké šíře či vzdálenosti mohou tzv. sousední pozemky sahat, je nicméně podle závěrů vyslovených Ústavním soudem v témže nálezu otázkou *„individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví.“* V nyní projednávané věci je nepochybné, že žalobci jsou vlastníky bytových jednotek (a vlastníky společných částí) v domech č. p. X a č. p. X, k. ú. X, ležících v bezprostřední blízkosti komunikace Na Krutci, které však jsou od stavebního záměru vzdáleny cca 400 m vzdušnou čarou a cca 700m po komunikaci (přes komunikace K Červenému vrchu, Vokovická a Na Krutci). Mezi stavebním záměrem a nemovitostmi žalobců se nacházejí celkem dvě komunikace a tři řady domů o dvou až třech nadzemních podlažích. Tuto skutečnost soud, stejně jako žalovaný, považoval při posouzení věci za stěžejní. Právě (a zejména) z důvodu poměrně značné vzdálenosti staveb žalobců od stavebního záměru lze předpokládat, že přímé omezování či ohrožování žalobců navrhovaným umístěním stavby je vyloučeno, a žalobcům tak nehrozí přímé dotčení pohody jejich bydlení ani dotčení jejich vlastnických či jiných obdobných práv.

IV. Závěr a náklady řízení

52. V projednávané věci tak žalovaný nepochybil v závěru, že žalobci nemohou být účastníky územního řízení, jelikož nic nenasvědčuje závěru, že by byli ve smyslu § 85 odst. 1 písm. b) SZ osobami, *jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.*
53. Napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem předpokládané náležitosti, je v něm náležitě vymezen předmět řízení i hlediska, z nichž bylo prvostupňové rozhodnutí zkoumáno. Žalovaný v něm rovněž detailně popsal rozhodný skutkový stav a rozvedl právní závěry z něho vyplývající, přičemž výrok napadeného rozhodnutí má v těchto důvodech oporu. Pokud žalobci namítali, že se žalovaný řádně a přezkoumatelně nevypořádal s jejich námitkami uvedených v odvolání, soud k tomu uvádí, že se problematikou úplnosti vypořádávání odvolacích námitek opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud i Ústavní soud. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 Ads 334/2017-40 uvedl, že *„[r]ozhodující orgán nemusí vypořádat každou námitku, ale postačí komplexní argumentace, což nesčetněkrát judikoval Nejvyšší správní soud i Ústavní soud. Viz např. rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2017, č. j. 7 Ads 74/2017 - 31, který se týká rozhodnutí soudu, tím spíše nelze nic takového požadovat po odvolacím správním orgánu, který je při svém rozhodování vázán relativně krátkými lhůtami a musí posoudit mimořádné množství napadených věcí. Odvolací rozhodnutí nemůže svým rozsahem ani svou hloubkou aspirovat na vědecký rozbor s důkladným vypořádáním veškeré relevantní judikatury.“* Soud k tomu dodává, že v napadeném rozhodnutí je jasně a jednoznačně uvedeno, jak žalovaný o odvolání rozhodl, z jakých

důvodů tak učinil, jakož i to, jak uvážil o základních odvolacích námitkách a tvrzeních žalobců.

54. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
55. Žalobci nebyli ve sporu úspěšní a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
56. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve třetím výroku rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 15. listopadu 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu